

וְבֹא רָאָה, בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל הָיָה שָׁם אֶת שְׁתֵּי עֲשָׂרֵה הָאֲבָנִים הִלְלוּ וְלוֹבֵשׁ אוֹתָן בַּחֲשֵׁן וְאֶפֶוד, אִז שָׂרְתָה עָלָיו שְׂכִינָה, וְאוֹתָן שְׁתֵּי עֲשָׂרֵה אֲבָנִים חֲקוּקוֹת בְּשִׁמּוֹת כָּל הַשְּׂבָטִים, וְכָל שְׂבַט וְשִׂבְט חֲקוּק עַל אֶבֶן אַחַת. שְׂקוּעוֹת הָיוּ הָאוֹתִיּוֹת עַל הָאֲבָנִים, וְכִשְׁהֲאִירוּ הָאֲבָנִים, הָיוּ הָאוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת הַחוּצָה וּמְאִירוֹת עַל מַה שֶׁהֲצִטְּרוּ. (ובְּאוֹתִיּוֹת הַשְּׂבָטִים) וּבְכָל הַשְּׂבָטִים לֹא הָיוּ שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת ח' ט', בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא נִמְצָא חֲטָ"א בְּכֻלָּם. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, אִם כֶּךָ, ח' שֶׁהֵשֵׁם גֹּרֵם – נֶאֱמָר. אֲבָל ט', שֶׁהִיא אוֹת טוֹבָה, וְשִׁנְיָנוּ, מִי שֶׁרֹאָה ט' בְּחִלּוּמוֹ טוֹב לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁבָּה פִּתְחָה תוֹרָה כִּי טוֹב, שֶׁכְּתוּב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב, וְהוֹאִיל וְהִיא אוֹת טוֹבָה, לָמָּה לֹא נִכְתְּבָה בְּאוֹתָם שְׂבָטִים?

אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁסְּמוּכוֹת שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת זֹו לְזוֹ. וְעוֹד, שֶׁהָרִי הָאוֹת ט' גְּנוּזָה וְטְמִירָה, וְהִיא מְאִירָה אֶת הָאָדָם שֶׁל כָּלֵם, שֶׁהָרִי אוֹת זֹו הִיא הָאָדָם שֶׁל כָּלֵם, וְאֵין אוֹר נִמְצָא חוּץ מִהָאוֹת הַזֹּו, שֶׁכְּתוּב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב. וְהוּא הָאָדָם שֶׁל אוֹתוֹ הָאָדָם שֶׁגְּנוּז וְטְמִיר. וְעַל זֶה כְּתוּב, (תהלים פד) לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלִכִים בְּתַמִּים. וְזֶהוּ הָאָדָם שֶׁל כָּל הַשְּׂבָטִים. וּמִשּׁוּם כֶּךָ לֹא נִחְקְקָה בְּהֵן. וְעוֹד, שֶׁכָּל הַשְּׁתֵּי עֲשָׂרֵה יוֹצְאוֹת מִתּוֹךְ הָאֲכֻסְדָּרָה הַזֹּו הִטְמִירָה שֶׁהִיא בְּסוּד הָאוֹת ט', וּמִשּׁוּם כֶּךָ הִיא טְמִירָה וּגְנוּזָה וְאֵינָה נִרְאִית בְּהֵן.

בֹּא וְרָאָה, כָּל אוֹתָן אֲבָנִים עוֹמְדוֹת בְּדֶרֶךְ אוֹת וְנִס, וְכִלְּן כִּשְׁהֲאִירוּ, אִז פְּנֵי הַכְּהֵן הַגְּדוֹל הָיוּ מְאִירוֹת, וְהָאוֹתִיּוֹת מְאִירוֹת וּבוֹלְטוֹת לְהוֹדִיעַ לְחוּץ. וְכִשְׁהָיוּ מְאִירִים פְּנֵי הַכְּהֵן, אִז הָיוּ נוֹדְעוֹת בְּלִיטוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהוּא לְטוֹב, וּבְזֶה נוֹדַע הַכְּהֵן אִם צָדִיק הָאִישׁ אִם לֹא. וְעַל כֶּךָ הַכָּל הוּא בְּאוֹת וְנִס, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ.

רַבִּי אֲבָא הָיָה מְצוּי לְפָנָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, זֶה שְׂכְּתוּב (שמות כח) וְנִתְּתָ אֶל חֲשֵׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוֹרִים וְאֶת הַתַּמִּים. וְשִׁנְיָנוּ, אוֹרִים – שְׂמֵאוֹרִים בְּדָבָר שֶׁהֲצִטְּרוּ. תַּמִּים – שֶׁהָיוּ שְׁלָמִים בְּדַבְּרֵיהֶם. עוֹד אָנוּ צָרִיכִים לְדַעַת. (הסוד הַזֶּה)

אָמַר לוֹ, וְדָאִי, וְכֶךָ הוּא, חֲשֵׁן וְאֶפֶוד כְּנֶגֶד אוֹרִים וְתַמִּים, וְזֶהוּ סוּד הַתַּפְּלִין וְקֶשֶׁר הַתַּפְּלִין כְּנֶגֶד שְׁנֵי אֵלֶּה. פִּתְחָ וְאָמַר, (שם לג)

וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ. וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי, הָרִי שְׁנִינוּ שֶׁהָרָאָה לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה קָשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין. וּפְנֵי – אֵלֶּה תְּפִלִּין מִמֶּשׁ. וּפְנֵי הֵם תְּפִלִּין, שֶׁהֵן סוּד עֲלִיּוֹן הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ. אַחֲרֵי – הוּא סוּד קָשֶׁר הַתְּפִלִּין. וְהָרִי יָדוּעַ לְחֻבְרִים. מִשּׁוּם שֶׁזוֹ אֶסְפְּקֵלְרֵיהַּ הַמְּאִירָה, וְזוֹ אֶסְפְּקֵלְרֵיהַּ שְׁאִינָה מְאִירָה.

בְּנֶגֶד זֶה, אוֹרִים – שְׂמֵאִירִים בְּדִבְרֵיהֶם. תָּמִים – שְׂמֵשְׁלָמִים בְּדִבְרֵיהֶם. זֶה פָּנִים וְזֶה אַחֲזוּר. וְסוּד זֶה – קוֹל וְדַבּוּר. הַקּוֹל מֵאִיר לְדַבּוּר לְדַבֵּר, הַדַּבּוּר מְשָׁלִים אֶת הַדְּבָר. וְתָמִיד זֶה בְּזֶה עוֹלָם וְלֹא נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה לְעוֹלָמִים. מִשּׁוּם כֶּךָ חֶשֶׁן וְאֶפּוֹד, זֶה פָּנִים וְזֶה אַחֲזוּר, וְהַכֹּל סוּד אֶחָד בְּלִי הַבְּדֵל כָּלָל.

אָמַר לוֹ, אִם כֶּךָ שְׂאִינָם נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים, וּמִי שֶׁהִפְרִידֵם, הָרִי שְׁנִינוּ, שְׂכָתוֹב (מִשְׁלֵי טז) מִפְּרִיד אֱלוֹף, מֵה זֶה שְׂכָתוֹב (שְׁמוּאֵל-א-ג) וַיְהִי בְּבִרְחַ אֲבִיתָר בֶּן אַחִימֶלֶךְ אֶל דָּוִד קַעֲיֵלָה אֶפּוֹד יָרַד בְּיָדוֹ, וְאֵלֶּי חֶשֶׁן לֹא נֶאֱמַר?

אָמַר לוֹ, וְדַאי כֶּךָ הוּא. כֹּל מֵה שֶׁהוּא חָשׁוֹב, הוּא טְמִיר וְגִנוּז, וְלֹא נִזְכָּר כֹּל כֶּךָ. כִּמוֹ כֵּן נוֹשְׂאֵי אֶפּוֹד בֶּד – מֵה שֶׁהוּא בְּגָלוּי יוֹתֵר, הוּא נִזְכָּר, בְּשִׁבִיל שֶׁמִּתְכַּסֶּה מֵה שֶׁהוּא בְּגִיזוֹת וּטְמִירוֹת, וְעַל כֵּן נִזְכָּר מֵה שֶׁהוּא בְּגָלוּי יוֹתֵר.

וּמִשּׁוּם כֶּךָ הַשֵּׁם הָעֲלִיּוֹן הוּא סוּד בְּטְמִירוֹת וּגִיזוֹת, וְלֹא נִזְכָּר אֶלָּא בְּשֵׁם שֶׁהוּא בְּהַתְּגַלּוּת. זֶה נִזְכָּר, וְזֶה נִגְנוּז. זֶה בְּגָלוּי וְזֶה בְּנִסְתָּר. וְכֹל מֵה שֶׁהַתְּגַלָּה, הוּא נִזְכָּר לְעוֹלָמִים. הַשֵּׁם הַגִּנוּז הוּא יְהוָה. הַשֵּׁם שֶׁהוּא בְּהַתְּגַלּוּת הוּא אֲדֹנָי, וְעַל זֶה נִכְּתָב בְּאוֹתִיּוֹת טְמִירוֹת וְנִקְרָא בְּאוֹתִיּוֹת הַלָּלוּ וְנִתְכַּסֶּה זֶה בְּזֶה, לְהִיּוֹת הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן טְמִיר וְגִנוּז לְעוֹלָמִים. שְׁכָל דְּרַכֵּי הַתּוֹרָה כֶּךָ הֵם – גָּלוּי וְנִסְתָּר. וְכֹל דְּבָרֵי הָעוֹלָם, בֵּין שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וּבֵין שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁלְמַעְלָה, כֹּלָם טְמִירִים וּגִלוּיִים.

פֶּתַח וְאָמַר, (יוֹנָה א) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לָמִי הָרַעָה הַזֹּאת לָנוּ וְגוֹ'. בְּפִסּוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה, כֹּלָם שְׂאֵלוֹ בְּסוּד הַחֻכְמָה, שְׂכָתוֹב הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לָמִי. בְּאֲשֶׁר – שְׂאֵלוֹ בְּסוּד הַחֻכְמָה. כָּאֵן שְׂאֵלוֹ סוּד שֶׁהוּא בְּנִגְלָה, לְדַעַת אִם בָּא מִזְרַעוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שְׂכִיּוֹן שְׂרָאָה הֵימָּן אֶת אֲרוֹנוֹ, מִיָּד נִבְקַע וְהָיָה יִבְשָׁה, שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים

קיד) הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס. הַיָּם רָאָה אֶת אוֹתוֹ שֶׁכָּתוּב בוֹ (בראשית לט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא
הַחוּצָה. מִיָּד - הַיַּרְדֵּן יִסַּב לְאַחֹר.

וְעַל כֵּן שָׁאלוּ אוֹתוֹ בְּאֶשֶׁר, שֶׁכָּתוּב בוֹ בְּיוֹסֵף, בְּאֶשֶׁר אֶת אִשְׁתּוֹ. אִם
בְּאֵת מְאוֹתוֹ הַזֶּרַע, הַתְּפִלָּה שִׁישְׁתַּק הַיָּם מֵאֲתָנּוּ. לְמִי - וְאִם בְּאֵת
מִזְרְעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁכָּתוּב בוֹ (שם לב) לְמִי אֲתָה וְאֵנָּה תִלְךְ. וְהֵם הָיוּ
מְלֹאכִים קְדוּשִׁים שֶׁשָּׁלַח בְּשְׁלִיחוֹתוֹ וְנִצַּל מְאוֹתָהּ צָרָה. הַתְּפִלָּה
לְרִבּוֹנָךְ, וַיִּשְׁלַח מְלֹאכֵי וְנִצַּל מְאוֹתָהּ צָרָה.

וְאִם לֹא, מַה מְלֹאכְתָּךְ - בְּמָה אֲתָה מִתְעַסֵּק בְּכָל יוֹם? וּמֵאִי־ן תִּבּוֹא
- מִי הֵם אֲבוֹתֶיךָ? מַה אֲרֻצֶּךָ - אִם הִיא אֲרֻץ שְׂרָאוּיָה לְהַעֲנִשׁ.
וְאִי מִזֶּה עִם אֲתָה - אִם הוּא עֲמֶלְק אוֹ אֶחָד מִשְׁבַּעַה עַמִּמִּים שְׂרָאוּיִים
לְהַעֲנִשׁ. הַכֹּל שָׁאלוּ אוֹתוֹ כְּרָאוּי.

מַה הַשִּׁיב לָהֶם? וַיֹּאמֶר לָהֶם עֲבָרֵי אֲנֹכִי, מְאוֹתוֹ זָרַע שֶׁל אֲבִרְהָם
הַעֲבָרֵי שֶׁקִּדְּשׁ אֶת שֵׁם רִבּוֹנוֹ בְּכָל יוֹם בְּעוֹלָם. וְאֵת ה' אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם אֲנִי יָרָא וְגו'. הֵם לֹא שָׁאלוּ אוֹתוֹ אֶלָּא דָּבָר בְּנִגְלָה וּבִנְסֻתָּךְ
לְדַעַת בוֹ, וְהוּא הַשִּׁיב לָהֶם הַכֹּל בְּנִגְלָה.

מַה כָּתוּב? וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יְרָאָה גְדוּלָּה. כִּי־ן שֶׁשָּׁמְעוּ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיָּד פָּחְדוּ, מִשּׁוֹם שֶׁכָּלֵם הָיוּ יוֹדְעִים אֶת
הַנְּסִים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּיָם. וְכִי־ן שֶׁאָמַר לָהֶם
אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיָּד פָּחְדוּ לְפָנָיו פָּחַד רַב.

עוֹד אָמַר לָהֶם שֶׁהוּא בּוֹרַח מִלְּפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל כֵּן אָמְרוּ
לוֹ, מַה זֹאת עָשִׂיתָ שֶׁאֲתָה בְּרַחַת מִפְּנָיו וְלֹא עָשִׂיתָ מִצְוֹתָיו.
וּמִשּׁוֹם כֵּךְ מַה זֹאת עָשִׂיתָ שֶׁאֲתָה עֹבְרָת עַל מִצְוֹת רִבּוֹנָךְ.

וּבֹא רָאָה, כָּל אֵלוֹ שֶׁהִתְגַּבְּרוּ אַחֵר כָּךְ, כְּשֶׁרָאוּ אֶת הַנְּסִים וְהַגְּבוּרוֹת
שֶׁעָשָׂה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיוֹנָה בָּיָם, וְכָלֵם רָאוּ אוֹתוֹ
כְּשֶׁנּוֹפֵל בָּיָם, וְאוֹתוֹ דָּג שֶׁעוֹלָה וּבּוֹלֵעַ אוֹתוֹ לְפָנֶיהֶם, וְכֶשֶׁבֵּא אוֹתוֹ
דָּג גְּדוֹל לְעֵינָי הַכֹּל וּפָלַט אוֹתוֹ לִיְבֵשָׁה, בָּאוּ אֵלָיו וְהִתְגַּבְּרוּ כָּלֵם. זֶהוּ
שֶׁכָּתוּב (יונה ב) מִשְׁמָרִים הַבְּלִי שׁוֹא חֶסֶדִם יַעֲזוּבוּ.

וּבֹא רָאָה, כָּל אֱלֹהֵי הָיוּ גְרֵי צָדֵק, וְהִתְחַכְּמוּ בַתּוֹרָה, וְהָיוּ חֲכָמִים
עֲלִיוֹנִים. מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בָּהֶם, וּבְכָל
אֵלוֹ שֶׁקָּרְבוּ אֵלָיו וּמְקַדְּשִׁים אֶת שְׁמוֹ בְּגִלוּי, שֶׁכָּאֶשֶׁר מִתְקַדְּשׁ שְׁמוֹ
בְּגִלוּי, שְׁמוֹ הַנְּסֻתָּר מִתְעַלָּה עַל כֶּסֶף כְּבוֹדוֹ, שֶׁכָּתוּב (ויקרא כב)
וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

(בא וראה מה כתוב) (שמות לט) וַיִּרְכְּסוּ אֶת הַחֹשֶׁן מִטְּבַעְתָּיו אֶל טְבַעַת הָאֶפֶד בַּפֶּתִיל תְּכֵלֶת. לָמָּה בַּפֶּתִיל תְּכֵלֶת? אֵלָּא לְהִרְאוֹת שֶׁהַתְּכֵלֶת הַזֶּה נִקְשְׂרֶת בְּכָל, וְעַל זֶה הַכֹּל הוּא בְּסוּד עֲלִיּוֹן.

מַה כְּתוּב? (שם כח) פְּעֻמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן, וּבִאֲרָנוּ שֶׁהַכֹּל בְּסוּד עֲלִיּוֹן כְּפִי שְׂאֲמָרְנוּ. מַה כְּתוּב? וְנִשְׁמַע קוּלוֹ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה'. מִשׁוֹם שֶׁצָּרִיךְ קוֹל שְׁנִשְׁמָע, וְהַבְּרָכוֹת יִשְׁרוּ עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל הַכֹּהֵן, שֶׁהוּא מְבָרֵךְ אֶת הַכֹּל וְעוֹבֵד הַכֹּל. פְּעֻמוֹן זָהָב, הָרִי בִּאֲרָנוּ. רִמּוֹן, שְׂמַת־מֵלֵא כְּמוֹ הָרִמּוֹן הַזֶּה שֶׁהוּא מֵלֵא מִהַכֹּל, וְהַכֹּל בִּאֲרָנוּ.

וַיַּעַשׂ אֶת מַעֲיַל הָאֶפֶד מֵעֵשֶׂה אֲרָג כְּלִיל תְּכֵלֶת. הָרִי נִתְבָּאָר בְּסוּד הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶד, וְהַכֹּל אַחֶד. כְּלִיל תְּכֵלֶת, שְׂכָף רְאוּי כְּמוֹ שְׂבִיבֵי אֲרָנוּ, שֶׁתְּכֵלֶת הוּא סוּד שֶׁל אֹר הַכֶּסֶּא. תְּכֵלֶת שֶׁהוּא בְּקִשְׁר שֶׁל אֹר לְבָן, הַכֹּל כְּאַחֶד. וְעַל זֶה הַתְּכֵלֶת הוּא לְאֶפֶד.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, הַלְּבוּשִׁים הִלְלוּ שֶׁל הַכֹּהֵן, כְּלָם הֵם בְּסוּד עֲלִיּוֹן, לְהִיּוֹת לְבוּשִׁים שְׂלֵמָטָה כְּמוֹ שְׂלֵמַעְלָה. בֵּא וּרְאֵה, כִּיּוֹן שְׂמִיכָאֵל הוּא כֹהֵן גָּדוֹל וּבֵא מִצַּד הַיָּמִין, לָמָּה כְּתוּב בְּגִבְרִיאֵל, (וְהִיאַל יִבִּי) הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים? שֶׁהָרִי הַלְּבוּשִׁים הֵם לַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וּמִיכָאֵל הוּא הַכֹּהֵן, וּבֵא מִצַּד הַיָּמִין? אֵלָּא מִכָּאֵן שֶׁשְׂמֵאל נִכְלָל בְּיָמִין תָּמִיד, וְהַתְּלַבֵּשׁ גִּבְרִיאֵל בְּלְבוּשִׁים הִלְלוּ.

עוֹד, שֶׁהָרִי גִבְרִיאֵל הִתְמַנֶּה שְׂלִיחַ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכֹל שְׂלִיחַ שֶׁהִתְמַנֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, צָרִיךְ לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהָרִי בִּאֲרָנוּ בְּסוּד הַנִּשְׁמָה, כְּשֶׁהִיא עוֹלָה לְמַעְלָה הִיא מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשׁ כְּמוֹ שְׂלֵמַעְלָה, כְּדִי לְהִיּוֹת שֵׁם. וְכֵן כְּשִׁיּוֹרְדֵת לְמַטָּה מִלְּמַעְלָה, הַכֹּל הוּא כְּמוֹ שְׂאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוֹלֶכֶת לְשֵׁם. כְּמוֹ כֵן כָּל אוֹתָם שְׂלוּחִים שֶׁהִתְמַנְּנוּ בְּשְׂלִיחוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהָרִי בִּאֲרָנוּ.

וּבֵא רְאֵה, הַמַּעֲיַל הַזֶּה שֶׁל הָאֶפֶד - לְכִסּוֹת עֲלָיו כְּשֶׁלּוּבֵשׁ אוֹתוֹ. כְּתוּב (תהלים קלט) אַחֲזוּר וְקָדַם צִרְתָּנִי וַתִּשֶׁת עָלַי כַּפְכָּה. פְּסוּק זֶה הָרִי פִּרְשׁוּהוּ.

אָבֵל בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעַת שֶׁבְּרָא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, זָכַר וְנִקְבָּה נִבְרָאוּ, וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם זֶה עִם זֶה קְשׁוּרִים, הַנִּקְבָּה לְאַחֲזוּר וְהַזָּכָר לְפָנִים, עַד שֶׁנִּסְר אוֹתָם הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַתְּקִין אוֹתָהּ וְהַכְּנִיס אוֹתָהּ לִפְנֵי אָדָם לְהַסְתַּכֵּל פָּנִים בְּפָנִים. וְכִיּוֹן שֶׁהִסְתַּכְּלוּ

פנים בפנים, אז רבתה האהבה בעולם, והולידו תולדות בעולם, מה שלא היה מקדם לכן, והרי בארנו.

ואחר שחטא אדם והאשה, ובא נחש על חנה והטיל בה זמה, הולידה חנה את קין, והיה דיוקנו דיוקן שלמעלה ומטה מסוד הזמה של הצד האחר ומהצד שלמעלה. ועל כן הוא היה הראשון שעשה מות בעולם, משום שהצד שלו גרם. הנחש דרכו הוא לארב להרג, אותו שבא ממנו בדרכו לקח והלך. ועל זה כתוב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.

מצאנו בספרי הקדמונים, שכשהרג קין את הבל, היה נושף אותו נשיכות פנחש, עד שהוציא את נשמתו והרג אותו.

וכף הדברים חזרו ליסוד הראשון, ואם קין לא היה מן אותו הצד, לא נמצא כף לאחיו. ועל כן, כיון שראה אדם שנהרג הבל וגרש קין, אמר: מה אני אוליד מפאן והלאה. נפרד מאשתו מאה ושלישים שנה, ורוחות נקבות טמאות היו באות ומתחממות ממנו, והיה מוליד רוחות ושרים, ונקראים נגעי בני אדם, ובארנו.

אחר כף קנא והתלבש בקנאה, והתחבר באשתו והוליד את שת, שכתוב (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת. זהו בדמותו כצלמו, מה שלא היה כף בראשונה, באותם בנים ראשונים שהיו מקדם לכן.

משום שהרי בראשונה התחברות אחרת היתה אליו, ופרשונה, עד שבאה חנה והתקינה הקדוש ברנף הוא לאדם, והתחברו פנים בפנים. ועל זה כתוב, (שם ב) לזאת יקרא אשה. זוהי אשה, אבל אחרת לא נקראת כף, והרי פרשונה. ומשום שאדם וחנה נבראו כאחד, כתוב (שם ה) זכר ונקבה בראם ויברך אתם. שניהם כאחד היו. ועל זה כתוב, אחר וקדם צרתני.

בא וראה, אפוד וחשן – אחר וקדם היו, וכשהפנה התלבש בהם, היה דומה בדיוקן עליון. והרי נתבאר שאז פניו האירו והאותיות בלטו, ועלו למעלה מאירות, ואז היה יודע את הדבר.

ומשום כף תקון החשן ותקון האפוד כאחד נקשרו, ואף על גב שתקון זה אינו כתקון זה, והכל בסוד אחד. קשר של זה בזה, להתאחו חשן באפוד בארבע טבעות שנקשרו במקום הזה

ובמקום הזה. והם סוד אותן המרכבות שנקשרו בצד הזה שלמטה
לאותם שלמעלה, והכל הוא בסוד של אופנים וחיות.

כתוב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. ופרשוה, שהרי
הכל כמו כן נעשה המשכן. כמו שהעולם התחתון עשה כמו
העולם העליון, וכל מעשהו שעשה כמו שלמעלה – כך גם המשכן,
כל מעשיו הם כמעשה וכמו של העולם (העליון). (ויבארוה, כדגמא זו נעשה
המשכן, וכל מעשיו שעשה בעולם הזה – כדגמא שלמעלה עשה. וכך גם כן המשכן, כל מעשיו
הם כדגמת מעלה, כדגמת העולם התחתון וכדגמת העולם העליון).

וסוד זה, כל מעשי המשכן, כלם מעשים ותקונים שלמעלה ולמטה,
כדי להשרות שכניה בעולם בדיורים העליונים ובדיורים
התחתונים. כמו כן גן עדן למטה הוא כמו העליון. וכמו התחתון –
כל הציורים וכל הדיוקנאות של העולם כלם שם. ועל כן עבודת
המשכן ועבודת שמים וארץ, כלם בסוד אחד.

כתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו'. פסוק זה
פרשוהו, אבל בא וראה, וכי בשביל שיסתכל אדם בעיניו
למעלה ומעלה אותם למעלה, יכול להסתכל במה שלא הרשה
לדעת ולראות?

אף, שאו מרום עיניכם – מי שרוצה להסתכל במעשי הקדוש ברוך
הוא, יזקף עיניו למעלה ויראה כמה חילות וכמה מחנות
מעשים משנים זה מזה, גדולים אלה מאלה, ואז תראו ותשאלו
ותאמרו, מי ברא אלה. מי ברא אלה, הרי בארנו סוד של מי, ברא
אלה, שהוא מקום שעומד מרום וגנוז ונסתר ולא ידוע ועומד תמיד
לשאלה, משום שלא התגלה לאותו מקום.

המוציא במספר צבאם, מה זה המוציא? אלא משום שאותו מקום
טמיר וגנוז, הוא מוציא הכל בסוד הקול שיוצא מהשופר.
ואותו קול הוא מספר של כל החילות העליונים וחסבון של הכל.
ומשם נמצא סוד האמונה העליונה בכל אותם צדדים עליונים, עד
ששופעות הדרגות ונמשכות למטה, ונפרדים כמה חילות למיניהם,
וכלם עומדים בחשבון ונקראים בשם. מרב אונים – זה צד הימין.
אמיץ כח – זה צד השמאל. איש לא נעדר – הצדדים ששופעים
משני עברים.

דָּבָר אחר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה - הפסוק הזה כשהוקם המשכן והיה מתתקן. כל מי שראה את המשכן, הסתכל בו למעלה ומטה, ואת הכל ראה במשכן, משום שכל מעשי העולם העליון והתחתון, כלם נתקנו במשכן, והרי בארנו - כל מי שראה אותם הקרסים במשכן והסתכל בהם, היה מסתכל באור שלהם באור הכוכבים, משום שכן עומדים הכוכבים בקיע.

פָּתַח ואמר, (תהלים קמח) הללויה הללו את ה' מן השמים וגו'. בא וראה, התשבחת הזו אמר דוד כנגד סוד השם הקדוש, שהוא כלל של תשבחת הכל. שתי תשבחות הן, כמו סוד השם הקדוש העליון, שהוא הכלל של תשבחת הכל. ואלו: זה, והשבח האחרון, שהוא פללות השבחים של הכל, שכתוב (שם קג) הללויה הללו אל בקדשו וגו'. אבל זה היה על עשרה מינים, וזהו על שבעה, והכל סוד אחד בשם הקדוש.

הִלְלוּ הללו את ה' מן השמים, זוהי ראשית של ששה צדדים להתפשט למטה, שזהו סוד שקים לשאלה, כמו שנאמר (דברים ד) כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך וגו'. עד כאן יש רשות לשאלה. מן היום אשר ברא וגו', ועד קצה השמים - מכאן והלאה לא עומד לשאלה, משום שהוא מקום טמיר וגנוז.

וְעַל זה, הללו את ה' מן השמים הללוהו במרומים - אלו שני צדדים, (שהם רום ההתקלה) ימין ושמאל. ומכאן מתפשטים כל האחרים למטה בסוד הדרגות להתתקן פראוי. הללוהו כל מלאכיו - אלו הם שני עמודים שעומדים תחת הגוף להשעין את הגוף עליהם. **בא** וראה, אותם העמודים שהגוף נשען עליהם, עומדים כאן בסוד המלאכים, משום שהירכים הן שליחים ללכת ממקום למקום, ומסוד זה יוצאים אותם שנקראים מלאכים, שהם שליחים ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום.

הִלְלוּ הללוהו כל צבאיו - זהו מקום שיוצאים ממנו כל החילות הקדושים העליונים, סוד אות הברית הקדושה, והוא רשום בכל שאר הרבבות, כמו שאמרנו, שכתוב (ישעיה מח) ה' צבאות שמו, אות הוא בכל שאר החילות והרבבות.

הִלְלוּ הללוהו שמש וירח - בו עומד הסוד הזה, והוא השמש להאיר, ובו עומדים כוכבים עליונים שמאירים, ומזלות, והרי בארנו.

אחר כך חוזר למעלה לאותו מקום שעומד ברום המרומים, ושם נתקעים הכל, הללוהו שמי השמים. אחר כך הללו את ה' מן הארץ. כנגד אלה יש וברך וגו'.

בא וראה, אותם כוכבים למטה עומדים במשיכה שנמשכים מסוד העליון, משום שהכל עומד בדיוקן עליון, והרי בארנו. ומשום כך כל אותם כוכבים ומזלות מרום הרקיע, כלם עומדים להנהיג בו את העולם שלמטה ממנו, ומשם מתפשטות דרגות, עד שעומדות הדרגות לאותם כוכבים שלמטה, שכלם אין עומדים ברשותם כלום, והרי בארנו, וכלם עומדים ברשות שלמעלה. ועל זה כתוב, (ישעיה מז) יעמדו נא וישיעף הוכרי שמים החזים בכוכבים, והכל הוא ברשות ונתבאר. ויעשו את הכתנת שש וגו' ואת המצנפת שש וגו'. רבי יוסי פתח, (שם ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו'. והיה באחרית הימים, כשיפקד הקדוש ברוך הוא את בת יעקב ויקים אותה מן העפר ותתחבר השמש בלבנה, אז נכון יהיה הר בית ה' - זו ירושלים למעלה, שתהיה מתקנת בתקוניה להיות נאורה באור שלמעלה, שכל אורה אינו מתקן אלא באור שלמעלה. ובאותו זמן יאור עליה אור עליון על אחד פי שבעה ממה שהיתה מקדם לכן, ככתוב (שם ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים וגו'.

בראש ההרים, בראשי ההרים היה צריך להיות! מה זה בראש? אלא האור הזה שיהיה לה, בראש ההרים הוא. ומיהו ראש ההרים? זה הכהן הגדול שהוא ראש ההרים, הראש של כל צד הימין. וזהו שמתקן את הבית תמיד ומברך אותה להאיר פניה. ועל זה, יהיה נכון.

ובמה יתקן אותה? באותם לבושים שהם כמו שלמעלה, כמו שבארוה. ואותם לבושים כלם עומדים בסוד של שש. והבית הזה, כשיהיה מתקן בראש ההרים הזה, שהוא הכהן הגדול, אז נקשר ומתעלה למעלה בקיום עליון, ויאור העולם מאותו האור העליון. וזהו ונשא מגבעות, מכל שאר החילות והמחנות העליונים. ואז, ונהרו אליו כל הגוים.

בא וראה, בשעה שהכהן שלמטה פורש ידיו, אז רוח עליונה מאירה ויוצאת, וכל המאורות מאירים, והאורות נמשכים

ונאורים ונקשרים אלה באלה, עד שיאירו את פניה של כנסת ישראל, והכל על ידי האור הראשון שהוא הכהן. וכשהכהן מתעורר למטה, כהן מתעורר למעלה. ובמעשים שלמטה מתעוררת ההתעוררות שלמעלה.

ועל זה, נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו', ונהרו אליו כל הגים. משום שעכשו, כל שאר העמים יש להם ממנים ברקיע עליהם, ובאותו זמן יבער אותם ויפיל אותם הקדוש ברוך הוא משלטונם, שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום. וכיון שכלם יעברו משלטונם, אז הקדוש ברוך הוא יתחזק לבדו, כמו שנאמר (שם ב) ונשגב ה' לבדו ביום ההוא. ואז, ונהרו אליו כל הגוים. וזהו שכתוב והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב וגו'.

והכל הוא בשעה שהכהן, שהוא ראש ההרים, יאיר לה, והכל הוא בסוד של שש, שש הם בכל הצדדים שיאיר לה, שהרי בסוד של שש יאיר לה.

רבי אלעזר ורבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. אמר רבי אלעזר, זמן הוא ללכת עם השכינה, משום ששכינה לא תשרה עלינו אלא מתוך דברי תורה. אמר רבי יהודה, מי שהוא הראש, יפתח בראש.

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיט) צעיר אנכי ונבזה פקדיך לא שכחתי. צעיר אנכי ונבזה – דוד המלך לפעמים משבח את עצמו, שכתוב (שם יח) ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. וכתוב (שמואל-ב כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על משיח אלהי יעקב. ולפעמים עושה את עצמו עני, שכתוב (תהלים פו) כי עני ואביון אני. וכתוב צעיר אנכי ונבזה. והוא אומר, (שם קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

אף בזמן שהיה עולה בדרגת השלום והתעלה בדין של אמת והיה שולט על שונאיו, היה משבח את עצמו. ובזמן שראה את עצמו בצרה ושונאיו דוחקים אותו, אז הנמיך את עצמו, והיה קורא לעצמו עני, קטן לכלם. מה הטעם? משום שלפעמים היה שולט, ולפעמים היה בצרה של שונאיו.

וְעַם כָּל זֶה, הוּא שְׁלֹט עֲלֵיהֶם תָּמִיד וְלֹא יִכְלוּ לוֹ. וְדוּד הַמֶּלֶךְ תָּמִיד הִיָּה מְשַׁפֵּיל עֲצָמוֹ לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַל מִי שֶׁמִּנְמִיךְ עֲצָמוֹ לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְזַקֵּף אוֹתוֹ עַל הַכֹּל, וּמְשׁוֹם כֵּן הַתְּרַצָּה בּוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. בְּעוֹלָם הַזֶּה – שְׁכָתוֹב (ישעיה לז) וְגִנּוּתֵי עַל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי. וּבְעוֹלָם הַבָּא – שְׁכָתוֹב (הושע ג) וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מֶלֶכְכֶם וּפְחַדּוֹ אֵל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. דָּוִד הוּא הִיָּה מֶלֶךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְדוּד יְהִיָּה מֶלֶךְ לְעֵתִיד לְבָא. וְעַל זֶה אָמַר, אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הִיָּתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעָה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ מַחְזִיר פָּנָיו וְלֹא מְאִיר לְלִבְנָה, מְעַבֵּר אוֹרָה (לְלִבְנָה) וְלֹא מְאִירָה, וְאִזּוֹ הִיא בְּעֵנֵי בְּכָל הַצְּדָדִים, וְנִתְקַדְּרַת וְאִין לָהּ אוֹר כָּלָל. וּכְשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ חוֹזֵר נִגְדָה וּמְאִיר לָהּ, אִזּוֹ פְּנִיָּה מְאִירוֹת, וְהִיא מְתַקְשֶׁטֶת אֵלָיו כְּנִקְבָה שֶׁמִּתְקַשֶּׁטֶת אֵל הַזְּכָר, וְאִזּוֹ הִיא שׁוֹלֶטֶת בְּשִׁלְטוֹן הָעוֹלָם.

וְעַל זֶה דָּוִד הִיָּה מְעַטֵּר עֲצָמוֹ בְּאוֹתוֹ גִּזְוֹן מִמֶּשׁ. לְפַעְעִים הוּא עָנִי, לְפַעְעִים הוּא בְּעֶשֶׂר וּבְעֶשְׂרֵי רֵוֹת הַכֹּל, וּמְשׁוֹם כֵּן הִיָּה אוֹמֵר צָעִיר אֲנִכִי וְנִבְזָה. וְעַם כָּל זֶה – פְּקַדְיָךְ לֹא שְׁכַחְתִּי. כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לְאָדָם לְהִיּוֹת נִבְזָה בְּעֵינָיו, (וְנִבְזָה. וְמָה אִם דָּוִד הַמֶּלֶךְ כֵּן, כֹּל שֶׁכֵּן אָדָם אַחֵר שִׁישׁ לוֹ) לְהַשְׁפִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל, לְהִיּוֹתוֹ כְּלִי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַרַצָּה בּוֹ, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׁכָתוֹב (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וּשְׁפַל רוּחַ. עַכְשָׁו אֲנִי אֶפְתַּח בְּרֹאשׁ.

פְּתַח וְאָמַר, (יחזקאל מ) וַיָּבִיֵא אוֹתִי שָׁמָּה וְהִנֵּה אִישׁ מְרַאֵהוּ כְּמִרְאָה נִחְשֶׁת וּפְתִיל פְּשֵׁתִים בְּיָדוֹ וּקְנָה הַמִּדָּה וְהוּא עֹמֵד בְּשַׁעַר. אֵת זֶה רָאָה יְחִזְקָאֵל בְּאוֹתוֹ מְרַאֵה הַנְּבוּאָה, וְזֶהוּ אִישׁ, שֶׁהוּא שְׁלִיחַ בְּאוֹתָם לְבוֹשִׁים.

וְכִאֵן לֹא אָמַר אֶלָּא רַק אִישׁ, וְלֹא אָמַר אִישׁ לְבוֹשׁ הַבְּדִים. אֶלָּא בְּשַׁעָה שֶׁעָשָׂה שְׁלִיחוֹת לְעֲשׂוֹת דִּין אוֹ לְהִרְאוֹת דִּין – נִקְרָא לְבוֹשׁ הַבְּדִים. וּבְשַׁעָה שֶׁלֹּא בָּא לְכַף – הַשְׁתַּנָּה לְגִזְוֹן אַחֵר. כְּפִי שְׁלִיחוֹתוֹ – כֵּן שׁוֹנָה הַמְרַאֵה שֶׁלּוֹ בְּאוֹתָם לְבוֹשִׁים וְהַשְׁתַּנָּה מִלְבוּשִׁים לְלְבוּשִׁים, מְשׁוֹם שֶׁהוּא תָּמִיד בְּצַד שְׁמָאל, וְכַמָּה גִּזְוִנִים הֵם שְׁמֵתִלְבֵּשׁ בָּהֶם, וְכָל אוֹתָם שְׁבָאִים מִן הַצַּד שֶׁלּוֹ.

מראהו כמראה נחשת - כאן מתלבש באותו לבוש שהם טורי נחשת, שנקראים הרי נחשת, וזה הביא מדה לעשות מדידה. זה (קנה המדה) אינו הניצוץ הקשה הנעלם והגנוז, אלא משם יוצא הקנה הזה למטה, שנגשם מתוך אור שנסאר מהניצוץ הקשה, כשמסתלק למעלה ונחקק תוך הספיר שנוצץ ולא נודע. ועל כן אותו קנה המדה עומד במדידת המדה שעומדת למטה.

ולפעמים קנה המדה, ולפעמים קו המדה, ועל זה פתיל וקנה, והכל מדה לעשות מדידה. (שם) כל המדידות של יחזקאל היו באותו קנה המדה, ובמעשה המשכן הכל היה בקו המדה.

במשכן, באותה מדידה שלמטה, שהיא קו המדה, כמו שאותו הפתיל, שכשמתחיל להתפשט, בכל אמה קשר אחד, ובאותה מדה מודד, ונקרא אמה. ומשום כך, (שמות כו) שמנה ועשרים באמה, שזה ארץ, ורחב ארבע באמה, ולא כתוב ארבע אמות, משום שאמה היה מודד לכל צד.

וזה יוצא מסוד המאור העליון, שהמדידה של זה למטה, מהמדידה הזו שלמעלה נמצאת. המדידה שלמטה קטנה אלף וחמש מאות צדדים, וכל צד וצד שנים עשר אלף אמות, ועל כן אמה אחת הולכת בכלן, ואותה אמה שזה מודד, מתפשט קו המדה ונתגלית עוד אמה ומודד, וכן בכל אותן מדידות. (שנים עשר אלף אמות מתפשט קו המדה ונתגלית אמה ומודד, וכן בכל אותן מדידות, ועל זה אמה אחת הולכת בכלם, והיא אמה שמודדת זה מודדת זה).

שמנה ועשרים באמה, הוא ארץ של אמה אחת, והרחב ארבע באותה אמה. נמצא אמה אחת שהיא שלשים ושנים שלשים. כמו שנאמר (ישעיה מ) וכל בשלש עפר הארץ, והם שלשים ושנים, כנגד שלשים ושנים שבילים שיוצאים מלמעלה.

וכאשר נעשית מדת הארץ במדידה הזו, היא ארבעה צדדים אותו הארץ. וכל צד שבע אמות, שלכך עולות אותן שבע אמות לארבעה צדדים בסוד של שבע, (ומתחומים) שהם עשרים ושמנה שהם בארץ, משום ששבע הוא סוד עליון בכל. וכל אותם שלשים ושנים שבילים כלולים בשבע, בסוד השם הקדוש.

ואם תאמר, הרי כתוב מדה אחת לכל היריעת - ודאי שזו מדה אחת, אף על גב שהתפשטה אמה אחר אמה, וזה אחר זה,

והכל בסוד (מסוד) המאור העליון זה בא, להיות מעלה ומטה מדה אחת.

וזוהי המדה שהיא בקדשה יתרה, משום שיש מדה אחרת שהיא לכסות על זו שהיא בפנים. שהרי במדה אחרת שמכסה על זה עולה בחשבון לחשבון שלשים וארבע, ובפנים לחשבון שלשים ושתים, (שהיא לכסות על זה שהיא לבפנים ועולה בחשבון, בחשבון שלשים וארבע, ולבחון לחשבון שלשים ושתים) וזהו סוד שמכסה זה על זה, שלשים ושתים לבפנים – שלשים וארבע (שלשים ושתים הוא עומד בפנים, שלשים וארבע הוא עומד) בחוץ.

משום שהרי מדה ראשונה, שהיא קדושה בגונים קדושים, שהם שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני, אלו גונים קדושים, וכל חשבוננו עולה לחשבון שלשים ושתים. ומדה שניה, שהיא לחוץ לכסות על זה, עולה לחשבון שלשים וארבע, וזהו סוד הכתוב (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'. ביום רעה ממש ימלטהו ה'.

סוד החשבון לפנים, שהוא סוד שלשים ושתים. ובאותו חשבון של בחוץ מה כתוב? ועשית יריעת עזים. יריעת עזים, למה עזים? אלא הסוד הגון שלו, לתת מקום בסוד הקדש, ומשום כך יריעת עזים ודאי. כתוב (שיר ה) אל גנת אגוז ירדתי וגו', הרי פרשה, אבל מה אגוז יש לו קלפה שמקיפה ומכסה את המוח, והמוח מבפנים, אף כך בכל דבר של קדש – הקדשה בפנים, והצד האחר בחוץ. וסוד זה – (חבוק א) רשע מכתיר את הצדיק. ועל כן נקרא אגוז, והרי פרשה. בא וראה, באותו שבחון – כל מה שמוסיף, גורע. וסימנך פרי החג, שמתמעטים והולכים. אף כאן גם, במה שבפנים כתוב, ואת המשכן תעשה עשר יריעת. ובמה שבחון כתוב, עשתי עשרה יריעת. הוסיף אותיות וגרע מהחשבון. הוסיף חשבון וגרע (אותיות). הוסיף חשבון, שכתוב (שמות כו) אך היריעה האחת שלשים באמה ורחב ארבע באמה היריעה. וכשעולה לחשבון, עולה לחשבון שלשים וארבע, שאין בכל אותם מיני העני כמו אותו שנקרא ד"ל. ומשום כך, כשעולה לחשבון יותר, עולה בחסרון.

ובשהוא גורע בחשבון (גורע), עולה בעליה, שעולה לסוד של שלשים ושתים, שהם סוד כל האמונה, והוא סוד השם

הקדוש. ולכן זה עולה וזה גורע. זה עולה וגורע, וזה גורע ועולה.
זה לפנים, וזה לחוץ.

כן המדה הזו מתחיל להתפשט ומודד המדה לקרשים, שכתוב (שמות לו) ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים. ואלו הם סוד השרפים, והרי פרשוה, שכתוב עצי שטים עמדים, וכתוב (ישעיה ו) שרפים עמדים.

מדידת המדה הזו – עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה. כאן כתוב עשר אמות, ולא כתוב עשר באמה. אלו שלש שלש שלש שהן תשע, ואחד ששורה עליהם, וזהו רוח אחת ששורה עליהם.

והרי אמרנו כמה הוא שעור האמה, וזהו סוד השעור – אחת עשרה וחצי, שעולים ולא עולים, משום שגורעים מאותם האופנים. ופרשוה בסוד המרכבה הקדושה, והם עשרים, עשר לצד זה ועשר לצד זה, עד שעולים לסוד השרפים העליונים. ואחר כך עולה סוד הקדש עד שכלם מתעוררים (נפגשים) בסוד אותו הברית התיכון, כמו שבארוה, ולכן חצי יש בו בלא שלמות.

סוד המדה הזו, לעשרים קרשים הם מאתים ושלשים, וכל זה עומד במדידה בחשבון, וכך עולה כל חשבון שיוצא מהמדידה הזו בסוד אותם השרפים.

יריעות המשכן שאמרנו, שהם סודות עליונים, סוד השמים, והרי פרשוה (תהלים קד) נוטה שמים כיריעה. והסוד של זה באותו חשבון שאמרנו. ויש יריעות שאמרנו בסוד אחד, ויש יריעות בסוד אחר, והכל הוא בסוד שלמעלה. ועל כן הכל הוא כדי לדעת חכמה של כל צד וצד וכל דבר ודבר. ועל כן מבחין אדם בין טוב לרע, בין סוד החכמה ובין דבר שאינו עומד בחכמה. ובסוד המדידה הראשונה הרי נתבאר בכמה צדדים הוא.

הלומד הזהר פניו מזהירים – תבת זהר גימטריא האין סוף ברוך הוא
הלומד הזהר פניו מזהירים, וזהו הטעם למה נקרא ספר הזהר וכו' ואדוני אבי זכרונו
לחיי העולם הבא. בריש פרשת בראשית כתב, דקראו ספר הזהר רמז למליו עלאין כי
תבת זהר גימטריא האין סוף ברוך הוא. (המוציא לאור זהר דפוס ליוורנו)